

**ПАТРИША ХАЙСМИТ
МОЛЯ, НЕ СТРЕЛЯЙТЕ ПО
ДЪРВЕТАТА**

Превод от английски: Весела Прошкова, 1990

chitanka.info

— По принцип трябваше да разгледаме въпроса за запазване на водата през лятото — изкрещя някой. — Само по принцип.

— Изобщо не стана дума за рибата — обади се нечий още по-пронизителен глас.

— Кой е председател днес?

— Ами дърветата... — Този глас беше заглушен.

Елзи Клифърд се усмихна и въздъхна, но любопитството ѝ я накара да се надигне от мястото си и да се обърне назад, за да види кои са размирниците. Днес ѝ се искаше само да слуша, нямаше да занимава събранието с някакъв специален проблем.

— *Вървете по дяволите!*

Аудиторията се разсмя — какъв страхотен глас! Елзи също се засмя — имаше какво да разказва довчера на Джек, въпреки че той смяташе „Граждани в защита на околната среда“ за безполезна организация. Както повечето присъстващи на събранието, Елзи и Джек живееха в зоната „Рейнбоу“, която се намираще южно от Лос Анджелис и беше достатъчно отдалечена от него, за да не бъде засегната от смога. Всъщност Лос Анджелис беше напуснат от местните хора и от индустриалните предприятия, само бедняците още живееха там. „Богаташите“ се съпротивляваха с всички сили и изместваха защитените си зони далеч от клоаките на градове като Лос Анджелис, Детройт и Филадельфия. Сега непривилегированите и бедните се тъпчеха още по-нагъсто там, само защото нямаше къде другаде да отидат. Всичко бе прекрасно уредено, но вече не остана място нито за палатка, нито за фургон, а в гората нямаше къде да легнеш.

— Какво става с *дърветата*? — провикна се същият глас, но отново беше заглушен.

Какъв бе този слух за дърветата? Елзи се наведе към жената вляво, познаваше я бегло, но не можеше да си спомни името ѝ.

— Какво става с дърветата?

Гласът ѝ заглъхна. Отзад вратата се отвори с трясък. Някой извика:

— Ето онези от „Четирийсет и девета“!

Един от присъстващите се разсмяха, други изстенаха, дочуха се дори дюдюкания.

— *Изхвърлете ги!*

Но няколко жени изръкопляскаха одобрително.

Елзи отново се усмихна — само те липсваха. Групата „Четирийсет и девета“ се състоеше предимно от младежи (Елзи си спомни, че средната им възраст бе около деветнайсет години), емблемата им беше покрит фургон. Те се стремяха да превърнат Запада, или по-точно Калифорния и Голдън Гейт, в чиста, райска земя, каквато се предполагаше, че е била през хиляда осемстотин четирийсет и девета година, по време на треската за злато. Джек им се подиграваше и казваше, че хората от тази епоха всъщност са били доста нечисти, освен това не пътували с покрити фургонали, а пристигали в Калифорния на кон, с дилижанса или пеш. Но тъй като сега бе две хиляди четирийсет и девета година, хлапетата смятаха съвпадението на датите за особено оригинално.

Младежите нахлуха по централната пътека, размахваха опънат на два пръта триметров плакат, на който се виждаше кафяв фургон с надпис: „Нека Западът си остане златен“.

— Спрете опитите с ядрено оръжие! Спрете атомните реактори! Хора, вие можете да ги спрете!

— Много от вас са съпруги на създателите на оръжията, които разтърсват основите на собствените ви домове — открииха се гласовете на няколко момичета.

Групата се състоеше от около двеста души, които винаги си знаеха добре урока и бяха един вид самозван елит.

— Заплашва ни земетресение! Заплашва ни земетресение — монотонно пригласяха младежите.

Някои от най-видните гражданки скръстиха ръце в знак на примирение и снизходително се подсмиваха. И без това събранието бе провалено, едва ли щяха да продължат по предвидения дневен ред. Младежките демонстрации винаги продължаваха от пет до седем минути, след което групата напускаше. Но днес повечето хора бързаха да се приберат по домовете си или да се върнат на работа (сега се работеше на много смени), тъй че събранието едва ли щеше да продължи.

— ... да се забранят ядрените оръжия!

Елзи се замисли какво ли би казал Джек, ако беше тук. Съпругът ѝ беше физик и смяташе откриването на ядрената енергия за най-големия дар, който учените са поднесли на човечеството. Джек

положително щеше да напомни на хлапетата, че не друг, а учените от „Рейнбоу“ потушиха с подръчни средства страшния пожар, който заплашваше да разтопи земното ядро. Елзи забеляза, че повечето жени си тръгнаха, тя също стана да си върви.

— Ама че кречетала! — обади се Джейн Нюкъм, русокоса жена на годините на Елзи, която живееше до тях.

Усмивката на Елзи се разтегна.

— Но намеренията им са похвални — отвърна тя с престорена толерантност... — Да те закарам ли до вас, Джейн?

— Благодаря ти, днес и аз съм с хеликоптер. Как сте у дома?

— О, прекрасно, всичко е наред.

Елзи се качи в своя захранван от батерии хеликоптер и плавно набра височина, после бавно пое на юг. Машината заплува безшумно към „Рейнбоу“. От двете ѝ страни, подобно на лениви пеперуди, се носеха зелените и червени светлинки на други хеликоптери, отправени към заводите, лабораториите или към домовете си. Вдясно, на запад, се простираха тъмните води на Тихия океан. Бреговата линия се очертаваше от тясна ивица светлинки, които указваха мястото на радарните станции, всяка от които беше въоръжена с лазерно оръдие. От тази височина светлинните приличаха на небрежно захвърлена диамантена огърлица или на естествено продължение на бреговата линия. Виждаше се огромната арка от пурпурни и оранжеви светлини, която бележеше източната граница на „Рейнбоу“ и се простираше почти до брега. Двете светлинни дъги бяха лазерните устройства, те можеха да разсекат метален корпус с всякаква дебелина, насочил се към „Рейнбоу“ с вражески намерения.

Елзи започна да се спуска, приближаваше дома си. Както повечето частни хеликоптери, и нейният се движеше с максимална скорост сто километра в час. Използването им (детските вдигаха най-много осемдесет километра) се смяташе за патриотично и икономично, тъй като изразходваха минимум електроенергия и бяха почти безшумни. На Елзи ѝ вършеха добра работа, но Джек се оплакваше, че са ужасно бавни. Тя се насочи към хангара, на чийто покрив бе монтиран скенер. Върху долната част на машината ѝ бе изписан номер — покривът се отвори автоматично. Тя спусна хеликоптера, радарът пое контрола и го приземи. Джек още не се беше прибрал, но децата бяха вкъщи —

хеликоптерите им стояха на обичайните си места. Днес момчетата имаха спортен полуден и бяха останали в училище до пет следобед.

Вече минаваше седем, затова Елзи реши да използва автомата за готова храна, наречен „Избери си сам“. Нейният автомат предлагаше трийсет и шест вида ястия, но в момента беше полупразен. Обикновено поръчваха цял контейнер, в който замразената храна бе изложена зад стъклени витринки, с отделно електронно устройство за затопляне на желаната вечеря. Предлагаха се контейнери с ястия от европейската обредна кухня, вегетарианска, за диабетици и нискокалорична храна. Семейство Клифърд предпочитаха смесените контейнери, които съдържаша по четири китайски, мексикански, гръцки, италиански и други ястия.

Когато Джек се прибра, Елзи веднага го попита наистина ли се очаква земетресение.

Съпругът ѝ отвърна с усмивка:

— Не, разбира се. Има свличане на земните маси в Сан Андреас, това е всичко.

Елзи му разказа как събранието било прекъснато от нахлуването на младежката група.

При споменаването на тази група десетгодишният им син Ричард стана от масата и след малко се върна с жълт самолет, направен от хартия.

— Днес пускаха много такива самолетчета — съобщи той.

— О, да — намеси се по-малкият му брат Чарлс. — Пускаха ги от хеликоптери, бяха много.

Елзи разгърна хартиеното самолетче и прочете:

ПОСЛАНИЕ ОТ ГРУПАТА „ЧЕТИРИСЕТ И ДЕВЕТА“:

Очаква се земетресение, въпреки че властите го премълчават! Искате ли да го предотвратите? Борете се за забрана на атомните оръжия и на подземните ядрени експлозии! ВАШАТА земя се разтърсва! Дървесните корени съхнат. Дърветата страдат от странни болести, те умират. Ако милеете за природата, елате с нас следващата събота, когато ще демонстрираме пред сградата на

Конгреса на щата Голдън Гейт. Сборен пункт: 11:00 ч. пред градския съвет. Дарения се приемат на адрес: П. К. 435, бел. „Електрон“, Сан Франциско-юг.

Участвайте в демонстрацията и в даренията.

Джек също прочете написаното.

— Бас държа, че им е за подаянията. Родителите трябва да залостят вкъщи тези хлапета. Сборен пункт Сан Франциско-юг — този вертеп!

Елзи си спомни, че в края на трийсетте Джек и тя също участваха в демонстрации и протестираха срещу... срещу какво? Ето защо съчувстваше на младежите, дори и на групата „Четирийсет и девета“, която ѝ се струваше по-агресивна и по-добре организирана от онези, в които бяха членували двамата с Джек.

— Какви са тези слухове за земетресение? Навярно са лъжливи? — запита тя.

Джек остави настрана пластмасовите пръчици за хранене — този път вечерята беше китайска — и отвърна:

— Първо, наистина са слухове, защото не предвиждаме никакво земетресение в близките години. Второ, ако това се случи, ще бъдем предупредени и ще го спрем чрез подземни контравзривове, които ще премахнат напрежението. Мисля, че съм ти го обяснявал и друг път.

Елзи си спомни, че наистина ѝ бе говорил по този въпрос. Погледна двамата си сина. Те слушаха с безразлично, леко насмешливо изражение, което бе започнала да ненавижда. Усмивките им сякаш казваха: „Хич не ни пука, защото сме неуязвими“.

Същите усмивки виждаше на лицата им и когато гледаха най-страшните филми по телевизията. Усмивка се така и когато преди години им съобщиха за смъртта на родителите на Елзи, загинали при катастрофа с хеликоптери над Санта Фе. По-късно се установи, че радарната система на другия хеликоптер била повредена, иначе нещастиято би било невъзможно, дори ако някой хеликоптер нарочно се опита да се удари в друг. Всезнаещите и безразлични усмивки сякаш служеха на Ричард и Чарлс като преграда срещу заобикалящата действителност. Преди четири-пет години родителите се сблъскаха с обичайното за възрастта им нежелание на момчетата да четат, както и с

липсата на сериозни интереси у тях. Психиатърът нарече поведението им „семиавтистично“, но спомена и думата „апатично“, която Елзи предпочиташе, защото намираше, че най-вярно отразява душевното състояние на синовете ѝ. Милият старогръцки език! Елзи успя да изкара едногодишен курс в университета през последния семестър, когато още преподаваха този език в Америка.

Тя нервно тръсна глава, откъсна очи от момчетата и разсеяно се заслуша в Джек, който продължаваше да говори.

— Скъпа, ако ти е безинтересно...

— Но аз те слушам, Джек.

— Ние успяхме да освободим Голдън Гейт и Америка, дори целия свят от земетресенията. Ако гадовете от другата половина на земното полукълбо — например Италия и Япония — притежаваха нашата апаратура...

„Прав си“ — понечи да каже Елзи, но замълча. Спомни си, че когато бяха млади, двамата с Джек не мислеха така. Тогава все още бяха изпълнени с надежди, все още искаха да разделят всички блага с ближните си. Подобни идеи се споделяха от повечето хора, не само от „бунганите“, към които принадлежаха двамата с Джек. Думата „бунган“ бе получена от комбинирането на „бунтовен“ и „сган“. Днес Америка беше разделена на четири щата и Голдън Гейт беше най-богатият — обхващаше цяла Калифорния, чак до Канада — и никой не възнамеряваше да поделя каквото и да е с ближния си. Големите градове се бяха превърнали в гета за бедните и чернокожите, а хората избягваха да споменават Ню Йорк и Сан Франциско, както бяха избягвали да споменават Детройт и Филадельфия по времето на Елзината баба.

— Ами дърветата, Джек? Нима не си чул за странните им болести? За тях говорят и други, не само онези от „Четирийсет и девета“.

— От Министерството на горите не съобщават за нищо тревожно, скъпа. Знаеш, че хлапетата непрекъснато дрънкат за замърсяване на околната среда и подобни глупости. Времената не са се променили. Ако нашите атомни централи или ядрените опити представляваха някаква заплаха, щяхме ги спрем, нали? Освен това разполагаме с резервни акумулиращи батерии.

Джек беше олицетворение на спокойствието. Румените му бузи свидетелстваха за отлично здраве. Той и колегите му играеха тенис или плуваха три пъти седмично в големия гимнастически комплекс към лабораторията.

Елзи се поуспокои. Освен физика Джек беше завършил сеизмология и океанография. Самата тя беше изучавала хуманитарни науки и все ѝ се струваше, че в сравнение с неговата, дипломата ѝ се равняваше на свидетелство за завършен курс по плетиво.

На другата сутрин — беше прекрасен октомврийски ден — Елзи реши да прескочи до библиотеката, на двайсетина километра от дома ѝ. Точно когато сядаше в хеликоптера, от небето се спуснаха нови жълтеникави листчета. Тя слезе и вдигна едно от покритата с чакъл алея.

По дърветата се появяват циреи поради изтичане на соковете им. Интересува ли ви това? Защитете вашите дървета! Защитете себе си! Да се забранят атомните централи и опитите с ядрено оръжие!

Следваше съобщението за времето и мястото на следващото събрание на групата. Изтичащи сокове? Какво ли означаваше това? Както обикновено, текстът бе зле отпечатан.

Елзи се качи обратно в хеликоптера. Всъщност отиването ѝ до библиотеката не беше наложително — можеше да поръча по телефона аудио-видеокниги, които се доставяха с хеликоптер. Всеки дом в „Рейнбоу“ притежаваше специална кула за приемане на доставките, която се контролираше и заключваше автоматично от радара. Но Елзи обичаше да чете големия светлинен бюлетин, където изреждаха новопостъпилите заглавия, обичаше да се среща с приятелки и да си бърби с тях на чаша кафе в сладкарницата до библиотеката. Последната представляваше огромно бледолилаво здание във формата на буквите *R* и *L* но така съединени, че приличаха на старовремско клеймо за жигосване на добитък и ясно личаха от височина.

Елзи върна няколко диска и избра нови три: съвременен роман, пълно събрание на съчиненията на Т. С. Елиът, включващо есетата му (истинска находка) и нови китайски и руски стихотворения. Обичаше да слуша, докато домакинстваше или работеше в градината. Дискът съдържаше осемчасова програма. Ако се свържеше с телевизора, на екрана се появяваше четецът, заедно с някои допълващи текста сцени. Елзи предпочиташе дисковете, защото винаги съдържаха пълния текст на оригинала, въпреки че днес повечето хора ги намираха мудни и старомодни.

— Благодаря, Гуин — обърна се тя към служителката зад бюрото, въпреки че бе получила дисковете чрез натискане на бутон. — Днес е доста безлюдно.

Не видя нито една приятелка или поне познат, достатъчно близък, за да го покани на кафе.

— Вярно е — отвърна Гуин, която, въпреки че приближаваше четирийсетте, бе маниачка на тема здраве и отлична спортистка. Лицето ѝ бе необичайно сериозно, затова Елзи попита:

— Случило ли се е нещо?

Библиотекарката се смути за миг, сетне поклати глава и отвърна:

— О, не. Всичко е наред.

Елзи си помисли, че може би някой от семейството на Гуин е починал — навярно родител, защото библиотекарката не беше омъжена.

Тя тръгна към хеликоптера си. Преди да се качи, погледът ѝ попадна върху едно петно на съседното дърво. Навярно бе някаква странна гъба — изпъкнал бял мехур със светлорозово петно в средата. „Прилича на женска гърда“ — помисли си тя и едва се въздържа да не се изсмее. Огледа се и видя още по-голям кръг върху стъблото на друго, по-високо дърво. Дърветата бяха нападнати от плесен — ето защо младежите биеха тревога. Все пак положението не изглеждаше толкова страшно — до този момент жителите на „Рейнбоу“ успешно се бяха справяли с различните плесени, въпреки растящото им многообразие.

Но Елзи все пак се разтревожи. Щом се прибра вкъщи, включи телевизора и се заслуша в новините, докато подреждаше библиотечните дискове. Както обикновено, вестите бяха подчертано успокояващи. Елзи се канеше да поръча по телефона нов запас от

контейнери с готова храна, когато говорителят широко се усмихна и каза:

— А сега чуйте нашето специално съобщение. Умоляваме ви в никакъв случай да не се допирате до дърветата до второ нареждане. Смешните израстъци не са опасни, но може би са заразни. Децата стрелят по тях с въздушни пушки или ги мушкат с пръчки. Министерството на горите вече взема мерки срещу тях, тъй че не се безпокойте — служителите ще посетят дома ви в рамките на четирийсет и осем часа. Не допускате децата в близост до дърветата. Нали обещавате, приятели? — На лицето му отново цъфна патентованата усмивка.

Тонът на излъченото съобщение не се понрави на Елзи. Тя се обади на Джек, въпреки че обикновено избягваше да го търси в лабораторията.

— Не се притеснявай, скъпа. Телевизията е за това — да измисля сензации — както винаги гласът му звучеше спокойно.

Елзи се залови да прегледа контейнерите с храна и забеляза, че хладилникът автоматично бе превключил от атомна енергия на батерии — следователно имаше авария. Тя незабавно позвъни на Джейн Нюкъм.

— Нима не си чула? — възкликна Джейн. — Джек навярно е длъжен да го пази в тайна, защото работата му е секретна. Дърветата изстрелват запалителна течност, подобна на фосфор или напалм. Сещаш ли се какво представлява напалмът?

Елзи се сещаше много добре.

— Да не би да искаш да кажеш, че наистина стрелят?

— Гъбоподобните израстъци направо избухват. Всъщност съвсем не приличат на плесени, а на злокачествени образувания. Боже мой, та всеки знае за тях поне от... рано тази сутрин. Предупреди момчетата да не ги пипат.

— Но нали става дума за някакво заболяване по дърветата?

— Не зная, пък и няма смисъл да гадаем. Както обичаш да казваш, това не оправя нещата. — Джейн се опита да се засмее. — Не се приближавай, ако забележиш израстъци по вашите дървета, защото стрелят.

— Приличат на пистолети, а?

— Нямам време да ти обяснявам. Току-що Томи се прибра и трябва да разбере дали знае всички указания.

Елзи остави слушалката, отвори задната врата, мина през покрития коридор към гаража и излезе на алеята. Тя обичаше своите тополи, младия дъб, двете ананасови дървета, редовно подрязваше розите и се грижеше за градината. Джек нямаше слабост към градинарството. Елзи прекоси широката, застлана с чакъл алея, изправи се до желязната врата и впери поглед в хълмистата местност, в жълтеникавата, но плодородна почва, в дърветата, обагрени в различни оттенъци на зеленото, в мъглявото оранжево петно в далечината — навярно портокалова градина.

— Колко е красиво — помисли си тя. — И здравословно, поне на пръв поглед.

Тръгна обратно към къщата. Внезапно забеляза малък белезникав кръг върху стройното стъбло на дъба. Усети странна болка, сякаш бе наранено собственото ѝ дете. Бялата окръжност беше точно пред очите ѝ и сякаш мълчаливо я обвиняваше. Едва ли имаше повече от шест сантиметра в диаметър и бе по-малка от онези, които бе видяла в градината на библиотеката, но несъмнено имаше същия произход — ясно се различаваше розовото петно в центъра.

Дочу се изстрел от пушка или пистолет, който накара Елзи да подскочи, сандалите ѝ изтрополиха върху чакъла и внезапно осъзна колко е нервна. Най-близките им съседи — семейство Осбърн — често стреляха по мишена, защото ловът беше забранен в „Рейнбоу“. Изсвистяха два нови изстрела — бяха по-отчетливи и идваха от противоположната посока.

Телефонът звънеше. Елзи нетърпеливо сграбчи слушалката.

— Обажда се Хелън Лъдлоу от училището в „Рейнбоу“ — съобщи учтив женски глас. — Мисис Клифърд, трябва да ви съобщя, че Ричард претърпя лека злополука. Уверявам ви, че не е нищо сериозно, ще го доведем у вас, но може би ще закъснее, защото го лекуваме. Ще докараме и хеликоптера му. Чарлс е добре.

Елзи се канеше да запита дали злополуката има нещо общо с дърветата, но отсреща затвориха телефона. Доколкото си спомняше, мис Лъдлоу преподаваше история.

Разнесоха се нови изстрели, някои по-слаби, сякаш идваха отдалеч. Елзи отново излезе на алеята и разгледа петното върху дъба

— стори й се, че през последните пет минути се е увеличило. Краищата му бяха спаружени като прогизнала плът, сякаш се готвеше да се разплюе. Може би си въобразяваше, но й се стори, че израстъкът потръпна при приближаването й. Реши да позвъни в Министерството на горите, но телефонът непрекъснато даваше заето. Дали да се обади в болницата? Сигурно щеше да получи уклончив отговор. Да позвъни в полицията? Оттам навярно щяха да отговорят, че по този въпрос трябва да се обърне към Министерството на горите. Елзи включи телевизора: предаваха опера от Моцарт, по другия канал излъчваха урок по испански, по третия — упражнения по аеробика, после — урок по готварство... тя продължи да превърта бутона, докато найсетне се сети и натисна копчето за трийсети канал, който предаваше новини денонощно. Говорителят съобщаваше за сърдечния прием, оказан на президента в столицата на някаква държава в Далечния изток — нима някой се интересуваше от това?

Елзи усети нарастваща паника, грабна якето си и скочи в хеликоптера. Непременно трябваше да разбере какво става. Тук-таме продължаваха да отекват изстрели.

Пое по сутрешния си маршрут към центъра на „Рейнбоу“, наречен „Форум“, където бяха разположени библиотеката, болницата, общината и концертната зала. По шосетата се движеха необичайно много коли, всички пътуваха на изток. От тази височина приличаха на калинки — някои наистина имаха изрисувани точки на покривите. Макар и малки, автомобилите бяха за предпочитане пред хеликоптерите, особено когато хората се преселваха. Всяка захранвана от батерии кола превозваше двама пътници, но в багажника имаше достатъчно място за куфари, сандъци и други вещи.

Елзи наближи някаква горичка и сниши хеликоптера. Видя въоръжени мъже, някои се смееха и сочеха назад, но тя не можеше да чуе думите им.

— Хей, не се приближавайте — извика един от тях и размаха ръце.

— Излъчването е опасно! Пазете се! — изкрещя друг.

— Я млъкни! — нареди първият.

В продължение на десет секунди пред очите на Елзи се сгърчиха и сгромолясаха на земята две дървета, после трето. Хората се разпръснаха и побягнаха.

Дочуха се нови изстрели.

Две бели линейки профучаха по пътя към горичката — въпреки че и те се охраняваха от батерии, се движеха по-бързо от останалите. Елзи изключи предния двигател и закръжи във въздуха. Сега се намираше над друга част на парка, над дърветата, които обграждаха концертната зала.

— Отдръпнете се, излъчването е опасно! — извика мъж на средна възраст, облечен в тъмнозелената униформа на лесничей, който размахваше тояга.

Внезапно отнякъде бликна белезникава струя и обля лицето му. Той притисна с ръце очите си, изкрещя и се свлече на земята.

Без да се замисля, Елзи веднага приземи хеликоптера на широката алея, където лежеше лесничеят. Изскочи навън и пробяга късото разстояние до човека. Вече чуваше стенанията му.

— Ранен ли сте? — и млъкна ужасена. Лицето на лесничея гореше, от него се вдигаше пара и тя усети миризмата на овъглена плът, примесена с друга, на горящ каучук. Елзи инстинктивно издърпа ръцете от лицето му, но видя, че и дланите му горяха.

— Ще успеете ли да стигнете до хеликоптера?

Тя трескаво се огледа за помощ, тъй като човекът не даваше никакви признаци на живот. Съмнително бе дали ще успее да го качи сама в хеликоптера и да го закара в болницата на около километър разстояние от парка. Нима Ричард бе сполетян от същата участ?

Елзи хвана човека под мишниците и го повлече към хеликоптера, но изведнъж осъзна, че беше припаднал. Не, всъщност бе мъртъв. Облецените му очи стояха извърнати нагоре — розово-бели топчета, прорязани от сиви полумесеци. Нима наистина бе умрял? Тя се наведе и опипа пулса му.

— Отдръпнете се, това място е опасно! — извика разгневено висок младеж в зелена униформа и ботуши, който държеше в ръката си пушка.

— Какво става?

— Обстрелваме дърветата и не се знае как ще реагират. Излитайте, госпожо.

Елзи се огледа, видя как няколко дървета клюмнаха и се сгърчиха, дочу нови изстрели и побягна към хеликоптера. Усети, че земята под краката ѝ се люлее, но веднага отхвърли тази мисъл. Само

преди миг пред очите ѝ беше умрял човек, а сега си въобразяваше, че има земетресение. Включи мотора и видя някакъв човек, който стреля към дървото и моментално се приведе, сякаш се прикриваше от живо същество. От дънера изригна нещо подобно на белезникав сок, сякаш от спукан цирей, само че съвсем не беше цирей. По-скоро напомняше мощна струя от градински маркуч, като че дървото беше живо и си отмъщаваше.

Хеликоптерът се извиси и Елзи се втренчи в гледката под нея. Над горичката се извиваха струйки дим, подгонени от лекия ветрец. В главата ѝ се мярна мисълта, че пожарите могат да се разпространят. Съзря въоръжен лесничей, който се прокрадваше между сгърчените, димящи дървета и търсеше нова жертва. Белезникава струя го улучи в гърдите и го повали. Елзи забеляза как трескаво задърпа куртката си — униформата му гореше. Тя се съсредоточи върху управлението на хеликоптера и го насочи с пълна скорост обратно към дома си.

Повърхността на плувния басейн беше леко набраздена, сякаш по нея пробягваха подгонени от вятъра вълни, но всъщност времето беше съвсем тихо. Елзи реши незабавно да телефонира на Джек, но изведнъж осъзна, че избира номера на Джейн Нюкъм.

Телефонът иззвъня десетина пъти, но никой не вдигна слушалката. Може би Джейн беше отишла на пазар, но Елзи имаше чувството, че къщата е опустяла. Навярно четирите им коли бяха между онези, които тази сутрин напускаха „Рейнбоу“.

Тъкмо се канеше отново да включи трийсети канал, когато дочу мелодичен звън. Това означаваше, че хеликоптера иска разрешение за кацане. Сигналят се задействаше чрез бутон в хеликоптера и означаваше, че посетителят не е неприятел. Навярно Ричард и Чарлс се прибираха. От големия болничен хеликоптер изскочи нервен, облечен в бяла престилка младеж. Двете машини на момчетата се прибираха в хангара. Младежът водеше Ричард, чиято глава беше превързана, но иначе се движеше съвсем нормално.

— Не се безпокойте, мисис Клифърд. Получил е само леко обгаряне. Бинтовахме го за дезинфекция. Утре можете да свалите превръзката — може би е по-добре раната да бъде открита.

— Какво се е случило? — извика тя подир младежа, който вече бързаше към хеликоптера, придружен от колегата си, който изскочи от хангара.

— Много сме заети, госпожо. Синът ви ще се оправи.

На лицата на момчетата бяха изписани обичайните усмивки. Елзи се съвзе и каза:

— За бога, не стойте вън. Какво се случи, Ричард?

— Пъхна бухалката за бейзбол в мехура на дървото — отвърна Чарлз. — През междучасието. Никой не ни беше предупредил, че не бива да пипаме дърветата. — Той спокойно се усмихваше, сякаш тайничко се забавляваше.

— Успях да се наведа, но момчето зад мен... — Ричард довърши изречението си с изразителен жест. — Струята го улучи право в лицето. Умря. Честна дума, също като по телевизията.

Говореше разпалено, както в редките случаи, когато коментираше любимо телевизионно предаване.

— Кой пострада? — запита Елзи.

— Всички училища се затварят — прекъсна я Чарлз. — Дърветата сякаш бълват запален петрол. Само да ги бе видяла, мамо!

Ричард продължаваше да се усмихва.

— Боли ли те? — попита Елзи.

— Сигурно щеше да ме боли, но в болницата ме намазаха с никакъв мехлем.

— Дърветата разлюляват земята — съобщи Чарлз. — Соковете им разклащат корените. Някакъв човек каза, че ще има неவிжданo земетресение.

След този необичаен изблик на енергия върху лицето на Чарлз отново цъфна безразличната усмивка, безизразните му очи сънливо се притвориха.

Елзи се питаше дали децата не са измислили всичко.

— Откъде знаеш?

— Погледни картината! — извика Ричард и се засмя.

Най-голямата картина в хола се бе наклонила под необичаен ъгъл. В този миг в кухнята се счупи някакво стъкло и Елзи отиде да провери какво става. Фруктиерата с ябълки и портокали бе паднала от шкафа и се бе разбила върху покрития с плочки под. Чашите едва се задържаха на ръба на полицата, люлееха се, удряха се една в друга и подрънкваха като фалшиво пиано. Тя ги бутна обратно, макар да съзнаваше колко безполезни и абсурдни са действията ѝ.

— Татко се върна! — извика Чарлз.

Джек влезе в хола. Лицето му бе преbledняло, но на него стоеше неизменната или почти неизменна усмивка.

— Джек — понечи да каже Елзи, но той я прекъсна:

— Специалистите наричат това явление дислокация на соковете в корените на дърветата. — Плътният му глас звучеше спокойно. — Опитваме се да приложим контрамерки, няма място за паника.

— Известно ли ти е, че от сутринта сме на акумулатори? — запита Елзи, но точно в този миг отнякъде се разнесе глух тътен и къщата потрепери. Навярно бяха подземните експлозии. Зад нея се дочу зловещо скърцане: голямата картина се свлече от стената с изкъртена кука.

— Зная — отвърна Джек. — Сметнах за излишно да ти го казвам. Просто задължителни предохранителни мерки. Разполагахме само с една седмица за проучване на странния синдром при дърветата. Не искахме да го разгласяваме, за да не всяваме паника сред населението.

— Значи за теб аз съм „население“!

— Скъпа, вярвай ми, че правим всичко необходимо. Довери се на учените. Сан Андреас още не се е разбунтувал, само дърветата се държат странно. Поведението им е необичайно — ето защо е трудно да им противодействаме. Но не губим надежда!

Джек впери очи в синовете си, сякаш едва сега ги забеляза и раздражено попита:

— Хей, Ричи, какво се е...

— Опитал се да пробие мехура на едно дърво — отвърна Елзи и изведнъж осъзна, че Джек е в шоково състояние, почти в транс. До този момент не бе забелязал превързаната глава на Ричард, а сега се взираше в сина си с безразличие, подобно на това на момчетата.

— Да бягаме, Джек! Всички съседни заминаха.

Думите ѝ не успяха да го изтръгнат от унеса. Той продължаваше да нарежда машинално: сега бомбардират по периферията, за да намалят напрежението, а защо не пийнат по чаша нескафе или шоколадово мляко, вместо да стърчат наред хола? От кухнята се дочу нов трясък, но Елзи не му обърна внимание, тя поглъщаше всяка дума на съпруга си с надеждата да научи нещо обнадеждаващо.

— Какво ще стане, ако бомбардировката ускори дислокацията на соковете и активизира Сан Андреас?

Момчетата подскачаха и опипваха вибриращите мебели, които се пързалиха по пода.

— Обстрелваме ги, дърветата се спаружват и умират — продължаваше Джек. — Хората ни са облечени в азбестови костюми като този. — Той нахлузи шлема и се взря в Елзи през прозорчето. — Време е да тръгвам, мястото ми е навън, при другите. Прибрах се само да проверя как сте. Първо трябва да свалим всичко чупливо от горния етаж. Няма да изоставим хубавата си къща, нали?

Цялото семейство се качи на горния етаж. Всички картини се бяха килнали или паднали, а в банята се бе спукала тръба и във ваната шуртеше вряла вода. Къщата се разтресе и Елзи се олюля.

Траяас!

Всички погледнаха нагоре, остри пластмасови отломки посипаха лицата им. През тавана на коридора минаваше пукнатина, широка почти четири сантиметра, и се губеше над вратата на спалнята.

— Няма да смогнат да унищожат всички дървета за половин час! — извика Елзи. — Ако е вярно, че само дърветата предизвикват земетресението, то...

— Дребна работа. — Джек махна пренебрежително с ръка, върху която междувременно беше надянал азбестова ръкавица.

От банята се дочу нов трясък — умивалникът се бе срутил на земята.

— Джек, сигурно ти е наредено да пазиш тайна, но...

Надяваше се поне сега да научи истината. А може би му бяха дали някакъв опият?

Телефонът извъня — странно, че още работеше. Елзи се втурна надолу по стълбата.

— Ало, Елзи — това бе гласът на Джейн. — Още ли сте там? Няма ли да заминавате?

Връзката бе временно прекъсната от силно пращане.

— Откъде се обаждаш?

— От източната граница на Голдън Гейт. Всички напускат града. Радвам се, че успях да се свържа с теб, повечето линии са прекъснати. Ще има земетресение и Джек сигурно го знае. Къде е той?

— Тук е. Казва, че се опитват да го предотвратят чрез взривове.

— Скъпа Елзи, Голдън Гейт е...

Бъззз!

Този път връзката окончателно прекъсна. Какво ли искаше да каже Джейн за Голдън Гейт? Изчезнал? Изравнен? Струваше ѝ се, че всеки миг къщата ще се разлюлее за последен път и ще ги погребее под развалините си.

— Джек! — изкрещя Елзи.

Навярно съпругът ѝ продължаваше да сваля застрашените от падане предмети. Елзи чу гласовете на момчетата, които отлично се забавляваха. Ядоса се, струваше ѝ се, че ще полудее, затова включи телевизора. На трийсети канал нямаше образ, чуваше се само възбуден глас:

— ... Не се опитвайте да атакувате дърветата. Повтарям важното съобщение: наредено е всички да напуснат Голдън Гейт — по възможност с хеликоптери, и то незабавно. Шосетата са задръстени... — Гласът на говорителя се задъхваше от ужас. — Предполага се, че всеки миг ще стане неவிждано по мащабите си земетресение. Повтарям: всички...

Гласът му беше прекъснат от зловещо пращане и писъци, сякаш гигантска ръка натисна бутоните в студиото, или сграбчи за гърлото самия говорител. От тъмния екран се разнесе приглушен тътен, после настъпи страшна тишина.

Елзи се обърна и видя, че Джек стои на прага на хола — явно бе чул съобщението. Бе свалил шлема си и лицето му беше още по-бледо. От двете му страни стояха момчетата, едното с превързана глава. Усмиваха се равнодушно, въпреки че обутите им с гуменки крака едва успяваха да запазят равновесие върху люлеещия се под.

— Да тръгваме! — извика Джек. — Качвайте се в хеликоптерите, нямаме време да си събираме багажа. Потегляме на изток, чуваш ли, Елзи? Право на изток, въпреки че там е пустинята. Хората ни ще набавят отнякъде храна и всичко необходимо.

— Но защо не ми каза по-рано? — извика Елзи. — Убедена съм, че си знаел.

— Хайде, скъпа, нямаме време за спорове. Качвайте се, момчета! Карайте на изток, не се опитвайте да ни намерите, просто кацнете където видите хора, ние ще дойдем при вас. Да вървим, Елзи.

Джек изтича по петите на момчетата.

Част от къщата се срути и затрупа телевизора и канапето. За последен път Елзи прекрачи прага на своя дом. Бръмченето на

хеликоптерите на момчетата беше заглушено от далечния вой на сирени от експлозиите, но тя видя, че се издигнаха и се насочиха на изток.

Хеликоптерът на Джек стоеше на пистата.

— Побързай, скъпа. Моторът вече работи. — Джек я чакаше, поставил крак на стъпалото.

Една от тополите изстреля смъртоносния си сок. Бялата струя обля главата на Джек и го повали на земята. Той изкрещя, Елзи се спусна към него, забеляза, че друг белезникав мехур започна да потреперва, затова внимателно пристъпи напред и моментално се приведе. Нима дърветата я следяха чрез някакъв свой радар?

Джек се опитваше да каже нещо, но половината му лице бе вече обгорено. Умираще, а тя беше безпомощна. Умът ѝ остана парализиран за няколко секунди, сетне Елзи стисна зъби и погледна към небето, сякаш очакваше избавление от Всевишния. Видя само няколко хеликоптера, които летяха необичайно високо и се отправяха на изток.

— Какво ви е, госпожо? Имате ли хеликоптер? — извика някой.

Елзи стреснато се обърна и видя нисколетящ хеликоптер с емблемата на групата „Четирийсет и девета“. От него висеше въжена стълба, а на пилотското място седеше младеж и я наблюдаваше загрижено.

— Всичко е наред, тъкмо се канех да тръгвам — отвърна тя.

— Ще можете ли да го качите? — извика момчето.

— Той умря.

— Побързайте, госпожо. — Младежът кимна и отлетя.

От север се разнесе боботене, сякаш на ураган, последвано от грохот, който се чуваше все по-близо. Подземни експлозии или земетресение? Елзи се огледа и видя как огромните гори и овощните градини се килнаха наляво. Пристъпи до вратата на своята градина и забеляза широка пукнатина, която пълзеше към нея подобно на живо същество. Пред краката ѝ се разтвори пропаст, дълбока близо трийсет метра, виждаше се прясната жълтеникава пръст, а пропастта стремително се приближаваше към нея. Зловещата пукнатина се стрелна покрай Елзи и тя си помисли, че все още може да изтича до хеликоптера — оставаха ѝ броени секунди. Но не искаше да бяга — онова, което ставаше пред очите ѝ, беше героично и справедливо. За миг си спомни за Джек. *Излъга и мен, сякаш бях само...*

Тя погледна дъба, своя любим млад дъб, който потрепери и обърна към нея набръчканата си бяла кора, като че събираше сили за последен смъртоносен изстрел. Елзи не снемаше очи от розовото петно в центъра му. Изминаха няколко секунди, но дървото остана неподвижно.

Сега оглушителният тътен наподобяваше прибор и Елзи изведнъж осъзна, че Голдън Гейт пропада с грохот в Тихия океан. Домът ѝ щеше да бъде пометен заедно с него. Тя се вкопчи в своята желязна врата, която също се бе наклонила. Дъбът изстреля запалителната си течност и сред храстите вляво лумна пламък. Елзи усети задоволство, че дъбът бе изпълнил мисията си, преди да загине.

Струваше ѝ се справедливо да умре така — победена от дърветата и от природата. Помисли си, че младежите от „Четирийсет и девета“ всеотдайно помагаша на жителите на „Рейнбоу“, въпреки че последните работеха предимно в атомните заводи. Железните пръчки потрепериха и разкъравиха дланите ѝ.

Вятърът свистеше в ушите ѝ, тялото ѝ стремително падаше. Огромна земна маса (голяма колкото цял континент) започна да се свлича бавно, въпреки че на Елзи ѝ се струваше прекалено бързо, към тъмносините води.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.